

sterende privatøkonomiske interesser ikke altid er omfattet af reglerne om inhabilitet.

Af de fem projekter er der to tilfælde, hvor specialestuderende ved KVL med professor Arne Astrup som vejleder har arbejdet med Speasy. Her vil det være udelukket, at professor Arne Astrup kan eksaminere de pågældende, idet eksamen er en forvaltningsakt, og idet professor Arne Astrup har privatøkonomiske interesser i sagen. Da vejlederen efter det oplyste normalt eksaminerer de specialestuderende, skulle de specialestuderende selvfølgelig have været oplyst om forholdet, allerede inden professor Arne Astrup påtog sig vejledningsopgaven. Derimod kan professor Arne Astrup isoleret set godt vejlede studerende om forhold, hvori han har en privatøkonomisk interesse under forudsætning af, at han oplyser om dette, således at den studerende kan forholde sig kildekritisk hertil.

Herudover oplyses der om et yderligere projekt, hvori Speasy indgår, og om et samarbejdsprojekt med Fertin A/S og et med ST & T San Francisco, jf. ovenstående redegørelse fra KVL. Her kan jeg ikke på baggrund af de oplysninger, jeg har fået fra KVL, klart fastslå, om der har foreligget inhabilitet, eller om afgørelserne om disse projekter er truffet af rektor for KVL eller dennes administration, uden at professor Arne Astrup har medvirket i sagsforberedelsen. Samtidig kan afgørelserne lide af den mangel, at KVL har anlagt en for snæver fortolkning af forvaltningslovens habilitetsregler, jf. ovenfor.

Derfor er det min opfattelse, at rektor for KVL nu nøje må vurdere, om alle disse projekter kan fortsætte som hidtil eller ej, hvis offentlighedens tillid til forskningsresultaterne fra Institut for Human Ernæring skal opretholdes.

Endelig kan jeg oplyse, at jeg over for KVL har indskærpet, at forvaltningslovens regler om habilitet nøje skal følges, og at det er universitetets ansvar, at dette sker.

Efter universitetsloven er det alene rektor, der træffer alle afgørelser i konkrete sager og træffer alle afgørelser af personalemæssig karakter.

Ad spm. nr. S 1593

Fra videnskabsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Keld Albrechtsen stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det

foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 2002-03, forhandlingerne side 5096, lød således:

Til videnskabsministeren (27/1 03) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at rydde op, sådan at der ikke fremover sker den sammenblanding mellem offentlig forskning – og de krav om saglighed, der må stilles til denne – og personlige økonomiske interesser, som det er dokumenteret i Arne Astrup-sagen?«

Supplerende svar (27/2 03)

Videnskabsministeren (Helge Sander):

I mit foreløbige svar af 5. februar 2003 oplyste jeg om, at jeg havde bedt Den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole (KVL) om en redegørelse.

Jeg henviser til mit foreløbige svar og svaret på spørgsmål S 1592, som også indeholder de lovede supplerende oplysninger.

Spm. nr. S 2338

Til økonomi- og erhvervsministeren (7/3 03) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Kan ministeren oplyse, hvor stor en årlig ekstraudgift ministerens beslutning om at forbyde almene boligforeningers adgang til at have glas- og sanitetsfond, vil påføre beboerne?«

Begrundelse

Spørgeren har fået oplyst, at ministeren har forbudt de glas- og sanitetsfonde i boligforeningerne, som beboerne har haft så stor glæde af og sparet mange penge på. Det er klart, at forsikringsselskaberne har stor interesse i at overtage denne opgave – men til gavn for beboerne er det jo ikke. Det er endnu et eksempel på regeringens negative holdning over for det almene byggeri. Spørgeren går naturligvis ud fra, at ministeren har undersøgt konsekvenserne af sit forbud og har foretaget en sammenligning af beboernes hidtidige betaling til boligforeningens glas- og sanitetsfond og sammenholdt dette med udgiften til at få en glas- og kummeforsikring som tillæg til en familieforsikring.